

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Pertubatio

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

patre gratis filio praeogatur. Hae quae dicta sunt, agitur
innotabilibus atq; carnalis domini carnalibus ferus ac fi-
norem se Dominus uniuersorum, ac pater coelestis, apud
nullius plane personarum respectu, nulla generis vel di-
tata conditio. Sed in illo sunt omnes creati, ab ipso gu-
dite directi, quos quidem vult (quantum in eo est) saluos
de veritate cogitationem venire. Hic solem suum oriri
in bonos ac malos, iustos ac iniustos. Neminem gratiae suae
denudum nullum reitit credentem in se, &c. De obedientia.

Actio personarum

Persuasio.

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Græce πειθισμός, & πεισμός, persuadere dicitur. Estque
ad persuadendum, & persuadendo differentia, quod suadere est, ac
suadendi & suadentis verbis aliquem in opinionem nostram in-
ducere, hoc est, horari aliquid ad id quod intendimus. Cuius
modum est dissuadere. Persuadere vero est suadendo, aut dis-
suadendo, hominem in opinionem nostram deducere. A
suadendo, si quis, & suadela, suadibile, quod suadere facile po-
tens adlectum. Unde pars deliberativa a rhetoribus sua-
denda, & suadentium munus, hoc est, officium suadendi. Ita à
persuadendo, persuasio, persuadibile, persuadere vero persi-
stere. Hebr. *Perhainia* à verbo *Pathab*, & in 2. coniug. *Perhah*,
inducit ad suadendum ad credendum aliquid. Hinc *Peri-*
Hebr. etiam *Perhah*, hominem fatuum, imperitum, qui
perit, & cui subito postumus persuadere quiddam libet.
Etiā *Perhah* fatuus & Gallus.

DIVISIO.

Artis duo genera publicæ & privatae. Et privata alia
est, alia muneribus: ut amatoria venatio munera etiam
quæ vero mercede fit alia per gratiam conferuntur, ei om-
nem pacem inestacionem facit, & mercedem sibi ipsi per
alium alimentum solum exigit, quæ delectandi dicitur ars,
quæ gratia conversationis habere proficitur, mercedem
quæ gratia, quæ sophistica appellatur. *Plato in Sophista.*
duæ sunt species: Una quæ fidem facit absque scien-
tiâ, quæ fidem facit ex scientiâ. *Plato in Gorgia.*

SENTENTIÆ PHILOSOPHICÆ

Proprie est in animo, necessitas in mente. *Plat. En. 5. l. 3.*
In re bellica magnam vim habet. *Franc. Parrisi. de Re-*
publica.
Sciendi qui vult, scire oportet contraria, non quia ea faci-
lius lateant. *Arist. 1. Rhet.*
Nihilio sufficere debet in Ethica & Rhetorica. *Albert. Mag. in*
1. 2. cap. 11.
Nihil minus docendo, monendo, & conciliando. *Dan. Barbæ*
in primum.
Nihil est opinari facere. *idem in Theod.*
Nihilioriam autem decernimus caudicorum, concionatorum,
sequentium. *idem in Sophista.*

APOPHTHEGMATA.

Non decebat, superbiam studiorum esse profectus obstaculum.
Nihil enim est qui inani persuasionem eruditionis delusus maule
vult quæ esse. *Laert. 1. 4. c. 7.*
Crates apprehenso Zenonis pallio, eum à Stilpone retrahes-
set. Commodissime, inquit, o Crates philosophum auribus
nam si per vim egeris, corpus erit apud te, animus apud Stil-
ponem. *Laert. 1. 7. c. 1.*
Crates. Qui per vim, inquit, coacti sunt, libertate ceu magna re
quæ prosequuntur illos qui coegerunt: qui vero suadela in-
tulerunt, ceu cum gratia inuitati amant. *Xenophon. 1. 1. comment.*

SIMILIA.

Nihil grauius, quam si id quod ignorat quis scire se
scire, defendat verum esse quod falsum est: quod tale est, quale si
sobrius sobrium se putet, & agat quidem cuncta ut ebrius, so-
bet tamen & ipse putet, & dicit à ceteris velit. Ita sunt ergo &
qui ignorantes quod verum est, speciem tamen alicuius scientiæ
malæ, & mala quali bona gerunt: atque ad perniciem, quasi ad salu-
tatem delinunt. *Lib. 5. Receptionis.*
Camelopardalis siue Nabis, collo refert equum,
capas & cretibus bouem, capite camelum, maculis tigrim aut
leopardum. Ita quidam inæquales sibi, varias hominum formas expri-
munt: cultum insipientium, sanctum aliquem existimes: si orationem

audias, satrapam loqui putes: si vitam expendas, nebulonem inue-
nies: si scripta, bubulcum. *in Simil.*
Sicuti quo directus nos fert Sol radiis suis, hoc minor est umbra
nostri: quo obliquus, hoc magis increvit umbra corporis: ita quan-
to plus quisque affectus est veræ sapientiæ, hoc minus magnifice
de se sentit: quo longius abest ab ea, hoc se magis dilatat: ita summa
persuasione sapientiæ. *Erasm.*

Pertinacia.

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Pertinacia, Græce ἀσφάλεια, & ἀσφάλεια, pertinax dicitur.
Hebr. *Hakkanim*, hominem obfirmato vultu, impudentem,
mali propositi tenacem, appellant.
Est autem pertinax, qui tenet imprudenter propositum suum,
quasi omnino tenax. *sec. Isidor. lib. Etymol. & B. Thom. sec. Secunda, q.*
138. art. 2.
Pertinax venit à tenax, quod modo significat id quod retinet, ut
glutinum tenax: modo parum, avarum. *Apuleius, Homo dives, sed*
nimum tenax. Modo constantem, & perseverantem. *Horat. Iustum*
est tenacem propositi virum. Ab hoc fit tenacior, tenacissimus, tena-
citer, tenacissime, tenacitas, siue tenacia, quod duritiam, obstinatio-
nem animi, & perseverantiam significat.
Peruicax idem quod pertinax, qui in suo proposito ad victoriam
perseuerat. *sec. B. Thom. sec. Secunda, q. 138. art. 2.*
Pertinacia est nimia vicissitudinis contentio, quum opere, vel ser-
mone magis quam par est pertinaciter concertamus. *Francisc. pa-*
trici. de reg. 1. 7. c. 14.

PHILOSOPHICÆ SENTENTIÆ.

Sunt quidam quos pertinaces vocant, quales sunt ii qui desistunt
ægrè à sententiâ, nec dissuaderi facile possunt. Hi simile quiddam
habent continentium: ut prodigus liberali, & audax fortis: cum ab eo ab-
sint plurimum. *Arist. 1. 7. Ethic. c. 9.*
Pertinaces sunt sententiæ suæ defensores, & indocti, & agrestes: ac
sententiæ suæ defensores, in eo vel voluptatem sequuntur, vel dolo-
rem. Voluptatem enim ex victoria percipiunt, si non dimittantur,
de sententiâ: & ferunt iniquo animo, si qua quasi decreta tollantur,
& infirmantur. *ibid.*
Pertinacia qui errant, non sunt facile curabiles. *B. Thom. 11. Me-*
aph. 1. 6. rex. 1.
Plerumque accidit, ut multi ea quæ sunt impossibilia propter
spes apparentes, concupiscentia rationem singulorum superante,
appetant: & ubi res ipsas opere aggressi sunt, nullo pacto à proposito
declinare sustineant, eo quod mente sint obtenebrata & seducta,
propter conatum impossibilitatem & molestiam eorum quæ oc-
currunt. *Polyb. 1. 16.*

APOPHTHEGMATA.

Annibal. Cum Marcellus aliquot diebus contineret cum Anni-
bale conflixisset vario Marte, dixit Annibal, sibi rem esse cum hoste,
qui nec victus, nec victor nosset quiescere. *Plur.*
Ensebius Philosoph. Plurimi, inquit, cum velint haberi quam con-
sultissimi, si qua in re familiares & beneuoli ipsi homines eos dehor-
tentur, nolunt à confirmato semel intra se proposito recedere: sed
ne redarguantur à consilio suo tanquam prauo desistere, permanent
in proposito, donec tandem inde profecta incommoda sentiant.
Stob. serm. 23.
Pertinacia licet in mediam partem plerumque sumatur, huc tamen
quædam referre licet, quæ sunt sub apophthegmata. *de Constantia,*
& Perseuerantia.
Vide Obstinatio.

Perturbatio

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Perturbatio, Græce ταραχή, & ταραχή, perturbo dicitur.
Hebr. *Nebkeresh* à verbo *Ehakar*, turbauit confundendo, per-
turbauit ordinem & dispositionem. Inde Græc. *mixta*, misceo, con-
fundo.
Est autem perturbatio, auersa ratione contra naturam animi
commotio. *secundum Ciceronem lib. 4. Tusculanorum quæstio-*
num.
Perturbatio est mutatio ordinis, & æqualitatis in ratione, & im-
moderata passione inferiorum potentiarum: quæ non fuit in Chri-
sto, nec in aliquo sapiente. *secundum B. Thom. 3. sent. dist. 15. quæst.*
2. art. 2.

PHILOSOPHICÆ SENTENTIÆ.

Perturbationes appello, vt cupiditatem, vt iram, vt exandescenti- am, timorem, audaciam, vt inuidiam, gaudium, amicitiam vel odi- um, desiderium, amulationem, misericordiam, & omnino ea om- nia, quæ vel voluptas consequitur, vel dolor. Aristot. libro 2. Ethicor. cap. 3.

Perturbationes quidem nec virtutes sunt, nec vitia: propterea quod ex perturbationibus nec probi, nec improbi nominantur: ex virtutibus & vitiis nominantur: quodque perturbationes nobis nec laudi, nec vitio. *ibid.*

Difficile factum est hanc perturbationem euellere omnino quæ penitus in vita implicata insidet. *Lib. 2. Ethic. c. 3.*

Videntur omnes animi perturbationes cum corpore coherere: vt ira, vt elementia, vt metus, vt misericordia, vt audacia; præterea gaudium, amor, & tedium. *Lib. 1. de animo, c. 1. T. 14.*

Perturbationes rationes sunt, & formæ cum materia coniunctæ. *ibid.*

Dicemus animi perturbationes esse, quæ à materia animalium, quam natura dedit, abesse non possunt. *ibid. T. 18.*

In perturbationibus iisdem rebus omnibus; quæ in perturbationibus versantur, mediocritates reperiuntur. *Lib. 2. Ethicor. c. 7.*

Quidam quia nihil se neque rationem consulerunt, à perturbatione rapiuntur. Nonnulli enī, quemadmodum qui se prius ad tranquillitatem confirmant, non titillantur: sic cum senserint & prouiderint, excitarintque se & rationem: nunquam à perturbatione vincuntur, siue sensum suauitate quadam demulceat, siue asperitate quadam deterreat. *Ethicor. l. 7. c. 7.*

Non omni ætati, sed pueritiæ copuenit perturbatio. *Lib. 4. Ethic. cap. 9.*

Non omni actioni & perturbationi modus adhiberi & apponi potest. Sunt enim quedam, quæ ita in nomine uo uinosa declarari videntur: vt maleuolentia, vt imprudentia, vt inuidia: & in factis, vt adulterium, furtum, cædes. *Ethic. l. 2. c. 6.*

Omnis perturbatio amplificata è statu suo naturam dimouet. *Topicor. l. 6. c. 3. 31.*

Et potius ignoscendum est, qui perturbationes sequitur naturalis. *Ethic. l. 7. c. 6.*

Omnia plerumque quæ absunt, vehementius hominum mentes perturbant. *Cas. lib. 7. de bello Gall.*

SIMILITUDO.

Basilij. Vt in speculo non repurgato, imaginum species videri non possunt, sic animus perturbationibus, quæ carnis sensu suggeruntur, obtenebratur, Spiritus sancti illustrationem recipere non potest. *Apud Antonium in Melissa part. 2. serm. 77.*

V. de tit. de Affectibus.

Pestis,

DEFINITIO ET ETYMOLOGIA.

Pestis, *pestis*, Heb. *Deber*, *Psalm. 91. 6. Ose. 13. 14.* à verbo *Dabar*, quod in 3. coniugatione habet *deber*, Subuertit, *Psalm. 18. 48. & Psalm. 47. 4.* Pestis certe subuertit omnia. Est venenosis quidam vapor in aere conceptus, vitali inimicus spiritui: non quod propter elementarem aliquam qualitatem sibi contrarietur, sed specifica quadam proprietate, non tamen vt secundum formam sit veneni, nam omnes interficeret: sed vt quæ facile in veneni naturam trans- eat. *Ficin. in Epidem. antidoto, c. 1.*

LOCI BIBLICI.

Pestilentia ob Dei contemptum immittitur, *Leuit. 26. Vers. 23. Deut. 28. 21.* pestilentia in Israele ob Dauidis facinus scuit, *2. Sam. 24. 15. 1. Paral. 21. 14.*

SENTENTIÆ PHILOSOPHICÆ

Pestis tempore fuge cito, procul, tarde reuertaris. *Ficin. Epidemia- rum antidoto cap. 1.*

Pestis vapor venenosus corpori humano solum applicatur, in quod apti ad febres exant humores, vt quid ad putredinem & inflammationem sunt dispositi, nam si vitalis spiritus eo est potentior, expellit procul à se: si debilior fugit eundem, suum veluti contrariū opus, ideo est ex visu aërem, humores & cor corrigere, purgare, & roborare. *Ficin. in Epidemiar. antidoto, cap. 1.*

Pestis vapor cum veneni iam suscipit naturam, calcis vel arsenici qualitatem recipit, cuius effectus est putrefacere, rōdere ardere in- tus, & extra, quibus affectibus potissimum interitus omni qua pos- sumus industria resistendum est. *ibid.*

Pestis vapor accenditur, vbi maior est naturæ similitudo, & in corpore recementis pleno, cum seorsis nris & extra vaporibus, & in cibis humoribusque superfluis, ad inflammationemque, & pu-

tridinem aptis, & vbi calida est materia & humida, vt in bilis- bilitarum: & in corpore passionibus animæ detentis, & in- dum calido & quod balneis afflicum est, cuius postea

tenentes, seu multum oppilati. *Ficin. in Epid. antidoto c. 3.* Pestis vapor omnem maculare potest humorem, & in- sanguinem, secundo choleram, tertio phlegma, quartum sium: ideo prius sanguinei huic periculo subiciuntur, quoniam rici, postea phlegmatici, postmodum melancholici, quoniam gigidus & sicus ad inflammationem & putredinem impo- strictos habet meatus. *ibid.*

Pestis vapor creatur in aere, vniuersalis pestis tempore liginis quibusdam constellationibus, præsertim ex Martis turno in signis humanis coniunctione, ex luminarum motu in his locis grassatur quæ ascendente suum ob prædictum aspectus infortunatum habent. In particularibus pestibus ventis, & malignis lacunarum, & cloacarum vaporibus ex terra motibus. Sed semper in aere crasso & paludoso, & fœcido regnat: cum ad aërem subtilem extenditur, per locos intrinseci. At citius, & frequentius in aëre crasso, & humido aere regnat. *Ficin. in Epidem. antidoto, cap. 3.*

Pestis quæ hominibus est venenum, non ideo est alia, quibus mortis causa propter coelestium signorum ætatem- cium diuersitatem. *ibid.*

Pestis signa sunt nonnulla, id est febris continua abominosa, & manifesta declinatione, cum magna anhelitus, & pectus- stia, cum repentina pulsus debilitate, cum vniuersali corpore- mine, præcipue capitis phrenesi, anxietate, bus, & odoribus maculis pluribus in locis cum vna turbida crassa, & in- torum, quæ tamen signa interdum fallunt. *Ficin. in Epidem. cap. 4.*

Pestis tempore pueri vermium infirmitate laborant, quia diei possunt infecti, quia est materia ad pestem disposita. *ibid.*

Pestis tempore omnis infirmitas in pestilentiam facilius potest, præsertim febres fortiores & continuæ: Vnde nonnulli præter pestem apparet, quod si alia apparet, pestis citius. *Epidem. antidoto, c. 4.*

Pestis vapor cum multo tempore in aere durat, aqua, & fructus inficit. Ideo rucius est aquam coquere, vel ferrum conficere, & cum ea vinum lyncipare, quia fumum exhalat, uenit his temporibus purum. *Ficin. in Epid. antidoto, c. 4.*

Pestis laborantes omnes in principio aliquantulum tendere videntur, quia natura in principio omnes in non- ligit vires. *ibid.*

Pestis tempore abstinentium est à rebus inflammantibus, tuis nimis, quia facilius ad venenum suscipiendum dispositi- cibus oppilationem, & putrefactionem. *Ficin. in Epidem. cap. 5.*

Pestis tempore vitanda sunt quæ extra nos facile corrum- vt pices, lac, fructus omnes, vitendum acetosis, acris, & in- *ibid.*

Pestis tempore vitale est nisi calor offendat, primo in- cus, rutam & nuces cum sale, & post ebum semina corom- rati in cibo sumere sandalorum ruborum vnciam dimidiam, namomi electi drachmas tres, & dimidiam, croci dimidiam diam, & his puluere omnibus superperfo cibam rem, man- superfluitatibus, ignem mane adeas, odoribus domum suffrag- & vestimenta, & odora theriacam, citrum, & zedoiarum. *Ficin. in Epidem. antidoto, c. 5.*

Pestis tempore cauendum est à rebus nimium fugantibus, rantibus, aut aquosum, grossum, turbidum, & à quomodo- macho nocente. *Ficin. in Epid. antidoto, c. 5.*

Pestis tempore ab hominum turbæ te femouere, præ- tim existens ieiunius, & aërem nimis calidum declinare. *ibid.*

Pestis tempore abluere sepe os & manus aceto, & aliquando potente, & viere odoribus frigidis cum calidistemperatis, vt v- gidi prædominantur, & super hæc omnia æqualia parte per- cetum rosaceum album, aquam rosarum cum vino albo potum cum modico Zedoiaræ vel croci: citri, & de hac aqua potum be, & manus & faciem ea lauato. *Ficin. in Epidemiarum antidoto, cap. 5.*

Pestis tempore Doctores nonnulli danti ciano strimacho vniuersi pueri recens emissam: & lixiuuium detur pro remedio multum- modato. *ibid.*

Pestis tempore theriacæ vtilissima est: accipitur bis in hebdomada post cibum horis nouem, & ante horis sex, vel sepeca: potest drachmam vnam, alii dimidiam vel vnum scrupulum, calidum tempore post sumptam theriacam bibant qui calidi sunt tempore tertiam partem Scyphi aquæ rosarum cum modico aceto, & aliter alterius complexionis, & alio tempore cum vino albo potum cum aqua Scabiosæ & melissæ: & loco theriacæ sumi potest man- datum. Aliis diebus sume pilulas contra morbum, & az Am- & Auerores, qui vitur aloë, mirrha & croco, nunquam pestis- tur peste. *Ficin. in Epidem. antidoto, c. 6.*